

Szociális munka: nem munka, hanem hivatás

Ugyan az interjú nem volt több fél óránál, de arra pont elég volt, hogy megismertessünk az olvasókkal egy olyan embert, amilyenből ma kevés van. Kevés, ugyanis nem sokan képesek olyan áhítattal, szakmai alázattal beszélni választott hivatásukról, mint Selyem Ferenc.

SZÖVEG: PARDAVI MARIANN • FOTÓ: MOLNÁR MÁTÉ

Ferenc a diploma megszerzése után szociális munkás szeretne – pontosabban akar – lenni. A lényeg természetesen az „akar” szón van. Mégis mi a vonzó ebben a nehéz munkában egy fiatal fiú számára? Miért éppen ezt a szakmát akarja kitanulni a sok közül?

– Ezt jó pár oktató megkérdezte tőlünk. Csak azt tudom mondani, amit nekik is: ezt a szakot belső indíttatásból, elhivatottságból választottam. Álmom, hogy ezt a munkát

ról a munkáját illetően csupa elismerő véleménnyel találkozott.

– A pálya valóban telített, de az oktatók biztatnak minket: aki jó a szakmájában, az nagy valószínűséggel el tud helyezkedni. Egyik gyakorlatomat egy kapuvári közösségi pszichiátriai ellátást nyújtó intézményben töltöttem, ahol – többek között – csoportfoglalkozásokkal tettünk a segítségére szorulókért, hogy minél előbb visszarázódhassanak a való életbe, a munka világába. Az intézmény vezetője

gyen. Ferenc elsősorban a szakmához szükséges alapvető készségeket emeli ki, fontosnak tartja a szociális érzékenységet, a toleranciát, az előítéletmentességet és az intuíciót, de mint mondja, az sem árt, ha határozott fellépéssel bírunk.

– Az önismereti és az úgynevezett érzékenyítő órák óriási benyomást tettek rám, s ha lehet, még inkább elmélyítették bennem a szakmához szükséges képességeket, tulajdonságokat.

Hajlamos az ember azt gondolni, hogy a szociális munkások munkája csupa öröm, hiszen tevékenységükkel segítenek másokon, jobbá teszik a rászoruló életét. Tény és való, hogy a segítségnyújtás kifejezetten kedvezően hat a lélekre, ám sok esetben nem ér célba a szándék. Selyem Ferenc már most, végzős hallgatóként is szembesült ezzel. Sőt, meglátása szerint a siker és a kudarc aránya sajnos inkább utóbbi felé húz...

– Örök igazság, de a szakmát és a magánéletet nem szabad összemossni, a problémákat nem szabad hazavinni. Nem érdemes belebonyolítani a kudarcokba, mert az csak a kiegészítést vetíti előre – fogalmazta meg gondolatait, hozzátéve: nem engedheti meg magának egy szo-

„...ezt a szakot belső indíttatásból, elhivatottságból választottam. Álmom, hogy ezt a munkát végezhessem. Számomra a szociális munka hivatás...”

végezhessem. Számomra a szociális munka hivatás – kezdte Selyem Ferenc, aki számára olyan küldetés ez, akár csak az orvosoknak a gyógyítás. – Minden területe érdekel, úgy gondolom, minden célcsoporttal szívesen foglalkoznék.

Manapság a fiatal pályakezdők számára nem egyszerű semmilyen szakmával az elhelyezkedés, nincs ez másként ezen a területen sem. Ő azonban bizakodó: gyakorlati helyei-

nyagon elégedett volt az én és még három csoporttársam munkájával, sőt kérte, ha végeztünk az iskolával, keressük fel mindenképp. Ugyanakkor hozzátenném, a szociális munka Magyarországon nagyon elnöiesedett szakma, így a férfiak manapság talán jobb esélyekkel indulhatnak állást keresni.

A válaszból következett is a kérdés: milyen tulajdonságok kellenek ahhoz, hogy valaki jó szociális munkás le-